

Ангел Каралийчев

Една забравена душа

Небето се намръщи. Ниско над хълмовете по разораните черни уга-ри падна гъста мъгла. Зароси тих и дребен есенен дъжд. Светнаха извед-нъж черните къпини по синорите, жълтнаха се намокрените узрели кру-ши. С щръкнали уши от близката лешникова горица изскочи един заек, втурна се надолу към ниско покосената ливада, мушна се в сухото сено на една купа и там остана на топло.

Щом първите дъждовни капки забарабаниха по накапалите листи на крайпътната слива повторно цъфнала през есента, старата пчела, коя-то мудно пълзеше от цвят на цвят и пъшкаше, трепна и се озърна. Бърже разтвори двете свои старешки набръчкани криле. Дигна се неспокойно нагоре и почна да върти глава. Някъде в далечината съзря тополите на дядовата Подюва воденица и тръгна. Провираше се между капките, сли-заше ниско над самия път, издигаше се високо над голите върхари на сините тръпчиви трънки и бягаше бърже към пчелина в градината на во-деницата. Морна и задъхана, тя си мърмореше.

– Ох, Боже миличък, дали ще мога да стигна! Много съм стара и немошна. Крилете ми цели овлажняха, крачката ми се намокриха, тежат ми. Ох, една капка ме удари по главата! То сякаш не беше капка, а ка-мък, паднал от небето!

Под една зашумена круша тя се спря на сушина да си поеме дъх. Погледна назад. Нивите потъваха във влажен мрак. Есенният дъжд ро-молеше в листака. Подир малко в коловозите ще рукнат поточета. Един черен гарван стоеше насреща, обхванал с ноктите си най-горния сух клон на поваления от лятошната гръмотевица орех. Дъждът го квасеше, а той стоеше, без да мръдне, потънал в тъжна мисъл. Бистри едри капки се втичаха надолу и капеха от крайчеца на клюна му, от върховете на ноктите му.

„Горкият гарван, стои като сирак на дъжда. Няма за него подслон – помисли пчелата и въздъхна. – Навярно очите му недовиждат и не може да намери гнездото си. Милият гарван, колко ми е мъчно за него!“

По пътя надолу загърмоля тежка биволска кола с дъсчени ритли, пълни догоре с черни пъпчиви тикви. Мокрите дебели рога на биволите лъщяха, сякаш бяха насмолени. Шините на колелата се въртяха, отрупа-ни с кал. Сънно подрънкваха синджирите. На колата, седнал върху тик-вите с остен в ръка, подкарваше добичетата един стар човек с дълги мустаци, увиснали надолу като мокра коса на царевица. Той беше нака-чулен с чувал и зъзнеше.

Пчелата също започна да трепери.

– Колко студено стана изведнъж! – продума тя и си спомни за

топлия кошер, където сега, прибрани в клетките, кротуват и почиват работните й другарки-пчели. Малките са вече задрямали, сладко залюлени от шума на първия есенен дъжд. Вътре е топло и тъмно. Старите тихо разговарят. Думите им минават от клетка в клетка и гаснат. Те си приказват сега за сиромашкото лято, което тая година разтвори с горещия си дъх повторно пъпките на сливите по припеците, за лятошната гръмотевица, дето събори ореха, за недобраното грозде, което ще се напука от дъждовете.

– Чип-чип-чип! – пее воденичният капчук в котлето. Котлето посреща капките и ги разпитва къде са били, какво са видели от високото небе и защо са толкова студени. А навън в дъждовните бари се подуват като кореми на търтеи водни мехури, лутат се насам-нататък и се пукат...

Напрегна всичките си сили и отново полетя към пчелина на дядо Подя воденичаря. Стои дядо Подю на прага пред воденицата, вира се в дъжда и се тревожи за нея:

– Защо закъсна пустата му Дъртушка?

– Закъснах ами, като исках да напълня гърнето си! – оправдава се пчелата.

Додето стигне, гъста тъма, смесена с дъжд, удави света. Едвам налучка кошера и взе да пипа за вратата. Будните пчели я угадиха.

– Ти ли си, Дъртушке? – попита от кошера един глас.

– Аз съм. Нося есенен мед, ала не мога да намеря вратата. Тука е толкова тъмно, че ако някой бръкне с пръст в окото ми, няма да го видя.

– Много закъсна – рече вътрешният глас, – тая вечер, щом заваля, дядо Подю запуши вратата на кошера с една стиска сено.

Дъртушка прехапа устни. Сърцето й се сви, крачката й затрепераха. Прошепна е угаснал глас:

– Лека ви нощ!

И като запълзя по мократа пръст между разронените буци, тя се наърда на сухо под един ябълков лист.

„Ох – мина й през ума, – колко е хубаво, дето есенно време летят листата от дърветата! Каква мъдра наредба.“

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: BНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3399>]